

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 464/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), predbežne prerokoval sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., Centrum 18/23, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Fatura, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 CoE 91/2015 z 28. júla 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ■■■■■ o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2018 doručená sťažnosť ■■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o.,

Centrum 18/23, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Fatura, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoE 91/2015 z 28. júla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného účastníkom exekučného konania vedeného Okresným súdom Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 Er 861/2012, predmetom ktorého je vymoženie sumy 22 666,89 € s príslušenstvom v prospech oprávnenej obchodnej spoločnosti MONAQ Leasing, a. s., Panská 13, Bratislava. Okresný súd uznesením č. k. 3 Er 861/2012-196 z 27. februára 2015 zamietol námietky sťažovateľa proti exekúcii, ako aj jeho návrhy na zastavenie a odklad exekúcie. Proti výroku označeného uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol (napadnutým) uznesením sp. zn. 3 CoE 91/2015 z 28. júla 2016 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti potvrdil. Sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Oboer 1/2017 z 27. februára 2018 podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku odmietol ako procesne neprípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, pričom svoju sťažnosť odôvodňuje najmä takto:

«Sťažovateľ v odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu (ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Er 861/2012 z 27. februára 2015, pozn.) namietal najmä nesprávny postup súdu, ktorý na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom jeho rozhodnutie tiež vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ predovšetkým rozporoval existenciu exekučného titulu na podklade, ktorého je v predmetnej veci vedená exekúcia s poukazom na rozpor s dobrými mravmi a postup, ktorý by viedol k legalizácii „bezdôvodného obohatenia na úrovni krádeže“ zo strany veriteľa

povinného (sťažovateľa), resp. nového veriteľa. Sťažovateľ tiež poukázal na existenciu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Považská Bystrica (sp. zn. 5 Er/861/2012-63 zo dňa 13. 05. 2014), ktorým súd vyhlásil za neprípustnú exekúciu a túto zastavil v obdobnej, takmer identickej veci z hľadiska účastníkov konania ako aj exekučného titulu ako podkladu na výkon exekúcie, pričom opačný postup súdu sťažovateľ považuje za nesúladný s požiadavkou právnej istoty. Dňa 23. 06. 2015 sťažovateľ doplnil svoje odvolanie zo dňa 01. 04. 2015, v ktorom uviedol, že v rámci konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Považská Bystrica pod č. k. 8 C/224/2014 (právoplatne a vykonateľne skončené dňa 11. 06. 2015) konajúci súd konštatoval, že dlh. Ktorý je predmetom exekučného konania voči povinnému (sťažovateľovi) bol uhradený, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na Uznesenie NS SR č. 1 Cdo/44//2010 podľa právneho názoru ktorého, pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.

... Máme za to, že svojím rozhodnutím porušil Krajský súd v Trenčíne právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu upravenú v čl. 46 a nasl. a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z dôvodu, že pri svojom rozhodovaní nereflektoval skutočnosti uvádzané sťažovateľom, ktoré svojou povahou indikujú nevyhnutnosť konajúceho súdu bližšie sa zaoberať preskúmaním exekučného titulu, a to nielen, ale aj z hľadiska zistenia dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné exekučné konanie zastaviť, a ktorý postup je v súlade so zaužívanou praxou a ustálenou judikatúrou súdov Slovenskej republiky v tejto oblasti. Skutočnosti uvádzané sťažovateľom v celom priebehu dotknutého konania sú navyše tak zásadné, že opačným postupom, t. j. pokračovaním vo výkone exekúcie aj napriek tvrdeným skutočnostiam povedie k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane oprávneného (MONAQ Leasing, a. s.) a k „legalizácii a legitimizácii“ tohto neprávneho stavu čo je v rozpore so základnými princípmi právneho štátu vrátane princípu právnej istoty a v rozpore s právom pokojného užívania majetku upraveným v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V tejto súvislosti poukazujeme predovšetkým na skutočnosť, že Krajský súd v Trenčíne sa pri svojom rozhodovaní nezaoberal nielen hmotnoprávnou povahou

skutkových a právnych okolností daného prípadu ale ani okolnosťami procesného práva tvrdenými sťažovateľom už v odvolaní zo dňa 01. 04. 2015 (podané súdu dňa 02. 04. 2015), resp. v doplnení odvolania zo dňa 23. 06. 2015, týkajúcimi sa najmä skutočnosti, že otázka hmotného práva (existencia pohľadávky, ktorá bola podkladom pre vznik exekučného titulu) bola vyriešená v predchádzajúcom konaní na Okresnom súde Považská Bystrica pod č. k. 8 C/224/2014 a zároveň v konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod č. k. 5 Er/861/2012, kde konajúci súd exekúciu prebiehajúcu na rovnakom základe a s rovnakými účastníkmi konania vyhlásil za neprípustnú a konanie zastavil. Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí 3 CoE/91/2015-243 z 28. 07. 2016 uvádzanými skutočnosťami bližšie nezaoberal (aj napriek praxi súdov podľa ktorej sú tieto oprávnené, ale aj povinné skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť) a svoje rozhodnutie založil len na vyslovene procesnom základe dôvodiac povahou exekučného - vykonávacieho konania...

K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR o odmietnutí dovolania sp. zn. 5 Oboer/1/2017-269 zo dňa 27. 02. 2018 uvádzame, že predmetné rozhodnutie je založené na právnom názore veľkého senátu NS SR o neprípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP, pričom v dôsledku tohto právneho posúdenia ako také tiež bližšie neskúma dôvodnosť podaného dovolania. Najvyšší súd SR teda predmetným uznesením rozhodol bez toho, aby sa bližšie zaoberal zásadnými skutočnosťami tvrdenými dovolateľom (sťažovateľom), pričom tak nebolo dovolateľovi (sťažovateľovi) umožnené efektívne uplatniť a brániť svoje práva prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku. Na margo rozhodnutého a otázky princípu právnej istoty ďalej poukazujeme na Uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2018. sp. zn. 1 V Cdo 1/2018. ktorým tento prelomil pôvodný právny názor uvedený v Uznesení Veľkého senátu z 19. 04. 2017, sp. zn. 1 V Cdo/2/2017 a určil naopak, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je prípustná. Je preto možné sa domnievať, že v prípade ak by Najvyšší súd SR rozhodoval o sťažovateľovom dovolaní v čase nového právneho názoru veľkého senátu a vychádzal by z prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov, teda by sa neobmedzil len na

skúmanie splnenia procesných podmienok podľa § 420 CSP, bral by do úvahy aj skutočnosti dôvodené sťažovateľom a rozhodol by inak.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu a inú právnu ochranu upravenú v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. 07. 2016 č. k. 3 CoE/91/2015-243 porušené bolo.

2. Ústavný súd zrušuje Uznesenie Krajského súdu Trenčín zo dňa 28. 07. 2016 č. k. 3 CoE/91/2015-243 a vracia mu vec na nové rozhodnutie.

3. [REDAKOVANÉ]... priznáva trovy konania a právneho zastúpenia v sume vo výške 950,28 Eur... ktoré je Krajský súd Trenčín povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo (napadnutým) uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoE 91/2015 z 28. júla 2016 (ktorý rozhodoval ako odvolací súd v exekučnej veci sťažovateľa, pozn.). Zo sťažnosti a z dokumentácie k nej pripojenej vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Oboer 1/2017 z 27. februára 2018 odmietol ako procesne neprípustné.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je (aj) jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu, v prípadoch, keď sťažovateľ v konkrétnej veci uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), dvojmesačná lehota

na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy začína plynúť dňom právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu o ňom, resp. dňom doručenia tohto rozhodnutia sťažovateľovi a je v zásade považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu vydanému príslušným (odvolacím) súdom v danej veci, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (k tomu pozri napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010). Nevyhnutým predpokladom aplikácie uvedeného právneho názoru je však skutočnosť, že sťažovateľ sa v petite sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný) domáha vyslovenia porušenia v sťažnosti označených práv nielen rozhodnutím (resp. postupom) odvolacieho súdu, ale aj rozhodnutím najvyššieho súdu o uplatnenom mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní). Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti ústavný súd totiž musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd jeho dovolanie následne odmietol, sťažovateľ môže a musí namietat' vo svojej sťažnosti (v jej petite) aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie. Za splnenia tejto podmienky totiž, aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa dovolacím súdom v konkrétnom prípade nevysloví, môže napriek tomu súčasne preskúmať aj dovolaniu procesne predchádzajúce rozhodnutie (resp. predchádzajúci postup) odvolacieho súdu (napr. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012, II. ÚS 170/2016, IV. ÚS 277/2018).

V posudzovanej veci sa sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), v petite svojej sťažnosti (ktorým je ústavný súd viazaný) domáha vyslovenia porušenia jeho v sťažnosti označených práv (výlučne) napadnutým uznesením krajského súdu, nie však už procesne nasledujúcim rozhodnutím najvyššieho súdu o sťažovateľom podanom dovolaní (proti ktorému pritom smeruje časť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, pozn.) Za daných okolností, vychádzajúc z už uvedených právnych východísk, bolo preto potrebné počítat' plynutie lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, a nie

od právoplatnosti, resp. doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa (m. m. II. ÚS 509/2015, II. ÚS 687/2015).

Podľa zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 25. augusta 2016. Sťažovateľ svoju sťažnosť doručení ústavnému súdu 23. mája 2018 podal na poštovú prepravu 21. mája 2018, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018